

Peruutan veneen pois laiturista, ja käännän keulan kohti järvenselkää. Kääntäessä vilkaisen varovasti taakseni. Minkkinen istuu kajuutan takaosassa penkillä, ja räpeltää pistoolikäden vapaalla sormella puhelintaan. - Minkäslainen ankkuri tässä paatissa on, kysyy Minkkinen hetken hiljaisuuden jälkeen. - Miten minä nyt sitä osaan kuvailla? Ruostumatonta terästä, aivan on ankkurin mallinen. - Mitä se painaa? - No olisko viisi kiloa tai kymmenen kiloa, en minä sitä ole punninnut. Kuinka niin? - Mitäs luulet, jaksaako se pitää sinut pohjassa jättien tuloon saakka? - Ihan oikeasti, älä nyt tuollaisia puhu. - Haista sinä panomies vittu ja keskity ajamiseen. En keksi lisättävää, ja Minkkinenkin on tyytyväinen saatuaan keskustelulle hyvän loppunousun, joten hiljaisuus laskeutuu. Tuijotan tuulilasin läpi eteenpäin, pidän ruorin suorassa ja mietin mitä tehdä. Mistäköhän helvetistä se on tuon pistoolin hommannut, nykyään ovat aseenkantoluvat tiukassa. Jos on nähnyt niin paljon vaivaa että on hankkinut laittoman aseensa, saattaa hyvinkin olla tosissaan, eikä vain pelotella. Minua ei pidetä tehtaalla ihan kaikkein ahkerimpana työmuurahaisena, oikeastaan päinvastoin. Suuri tehdasaluehan tosiaan on vähän niin kuin muurahaispesä. Paljon ahertajia ja liikennettä, mutta myös paljon piilopaikkoja. Olen tehtaan korjaamolla töissä, ja minulla on paha tapa toisinaan eksyä asennusreissuillani tekemään vähän ajatustyötä, eli lorvimaan. Joskun lueskelen rauhaisessa sopessa lehtiä tai selaan nettiä, joskus otan pienet torkut. Vittumaisimmat esimiehet, kuten nyt esimerkiksi Minkkinen, ovat jo pitempään vihjailleet minulle ja parille muulle hunsvotille, että huonosti käy, jos jättee kiinni työn pakoilusta. En tiedä vasikoiko joku minut, vai kävikö vain huono tuuri, kun Minkkinen yllätti minut umpiunesta paperivarastosta, rullan päältä. Selvisin kuitenkin kirjallisella varoituksella, ja sen jälkeen on ollut pakko pysytellä työvuorot hereillä. Se on kuulkaas oudokseltaan raskasta, varsinkin yövuoroissa. Se jäi sen verran korpeamaan, että rupesin vittuillakseni lämmittämään Minkkisen akkaa. Ei Irmeli pahan näköinen ole, kasvoistaan jopa kaunis. Vartalo tietysti levähtänyt, niin kuin nyt useimmilla nelikymppisillä naisilla. Jännä muuten, että kun nelikymppisiä naisia on vain kolmea sorttia, eli täysin luovuttaneita, sopivasti kurviintuneita, ja lommoposkisia lenkkihulluja, niin juuri se silmälle miellyttävin laji tuntuu olevan sukupuuton partaalla. Naiset eivät ymmärrä kohtuutta missään asiassa. No minä sitten annoin vähän silmää ruokalassa, ja aina kun tuli konttorin puolella asiaa, tein asiaa myös myyntisihteeri Minkkisen pöydän ääreen. Juttelin mukavia, ja vähän kehuin. Jos minä jotakin osaan, niin puhua kypsille naisille niin kuin ne tykkää niille puhuttavan. Eikä siinä sitten mennyt kuin muutama kuukausi, ennen kuin kiskoin neukkarissa Irmelin sloggit kinttuihin ja pamputin sitä oikein kunnolla. Luulen, että se oli ensimmäinen kerta, kun lauuetessani mietin toista miestä. Kyllähän siinä kieltämättä oli hymy herkässä. Nyt hymyilyttää aavistuksen vähemmän. Tekisi mieli kysyä Minkkiseltä mitä se meinaa, mutta kyseleminen taitaisi vain pahentaa tilannetta. Jos kysyn jotakin, se alkaa uhkailla, ja pahimmassa tapauksessa kokee tarvetta toteuttaa uhkauksensa. Parempi pitää vaan turpa kiinni. Kuluu viideltä tunnilta tuntuvat viisi minuuttia, ennen kuin Minkkinen avaa suunsa. - Luuletko, että minä rupean sinun äpärääsi hyysäämään? Mietippä toiseen kertaan. Se onkin hyvä kysymys. Ehdin jo unohtaa Minkkisen kertoneen Irmelin olevan raskaana, vaikka se kai tässä on aika oleellinenkin asia. Sattuu vain olemaan niin, että minulta on siemenjohtimet katkaistu heti avioeron jälkeen. Sperma on leikkauksen jälkeen tutkittu ja todettu, että mahdollisuuteni hedelmöittää nainen ovat ihan yhtä hyvät kuin lusikallisella piimää. - Mistä sinä tiedät että se on minun eikä sinun, älä nyt tee hätäilyjä johtopäätöksiä. Se juttu siellä neukkarissa, se oli vain yksi känninen virhe. ...joka toistettiin moneen kertaan, muun muassa täällä veneellä, lisään hiljaa mielessäni. - Minä en voi katsos saada lapsia, asia on moneen kertaan tutkittu. Siitä minä tiedän että Irmeli on raskaana sinulle. Siitä. Kuulen Minkkisen nousevan ylös penkiltä ja kävelevän taakseni. Kuuluu naksahdus, kun

hän virittää iskurin. - Saatanan paska, nyt sinä kuolet. - Minut on steriloitu, minä en voi olla isä, Irmeli on nainut jonkun muun kanssa, pääsee suustani, ennen kuin ehdin miettiä mitä kannattaisi sanoa ja mitä ei. - Vittu Irmeli ei ole mikään huora! Karjaisee Minkkinen ja työntää pistoolin piipun vasten takaraivoani. Kierähdän vasemman kautta ympäri niin nopeasti kuin pystyn, ja lyön oikealla nyrkilläni epätoivoisen nakkikioskiheijarin. Se osuu tähtäämättä ja hyvällä tuurilla suoraan Minkkisen vasemmalle korvalle. Petetyn aviomiehen tasapainoasti ei osumasta tykkää. Minkkinen ulvahtaa ja kaatuu selälleen kajuutan lattialle. Koska ketään ei ole enää puikoissa, mutta kaasuvipu on tiukasti pohjassa, pyörii ruori vinhasti, ja vene kaartaa voimakkaasti oikealle. Minkkisen kädestä kirvonnut pistooli valuu kallistuvaa lattiaa pitkin jalkoihini. Nappaan pistoolin ja työnän toisella kädellä, joka sekin vapisee, kaasuvivun tyhjäkäynnille. Osoitan pistoolilla Minkkistä, ja käsken hänen rauhoittua. Käyttöpäällikkö ravistelee hetken päätänsä lattialla, ja naulaa sitten katseensa silmiini. - Vitun nilkki. Minä tapan sinut saatana paljain käsin! Minkkinen könyää ylös lattialta, nostaa nyrkkinsä pystyyn ja sähisee jotakin mistä en saa selvää. Kun en keksi mitään muutakaan, nostan aseeni piipun osoittamaan veneen kattoon Minkkisen pään yläpuolella, ja ammun varoituslaukauksen. Puolet käyttöpäällikön nenästä katoaa jonnekin kasvojen sisään, ja takaraivo räjähtää veriseksi ja limaisiksi riekaleiksi takaikkunaan. Minkkisen raato ei pomppaa taaksepäin niin kuin elokuvissa, vaan vajoaa hetken heiluttuaan maahan kuin säkillinen sisälmyksiä. Eikä se tietysti enää muuta olekaan. Minkkisen vasen jalka sätkähtää vielä pari kertaa lattialla, sitten on aivan hiljaista. Tämä siitä seuraa, kun armeijalla ei ole enää määrärahoja kertausharjoituksiin, unohtuu kuinka puristava laukaus ammutaan, mietin valahtaessani veneen lattialle istumaan.